

Oba o sobě tvrdili, že jsou bratřenci, mladší měl pracovat jako zedník soukromník, starší se pak pochlubil tím, že na výstavišti, kde probíhaly přípravy na Všeobecnou výstavu, pracoval v jednom z pavilonů, kde pro dětské hřiště měl vyřezávat slona. Daniela také potvrdila, že viděla Šárku, jak se se starším z mužů před odchodem líbá. Na informaci by nebylo jistě nic zajímavého, kdyby obě nepotvrdily, že Šárka se půl hodiny před půlnocí zvedla a právě se starším z mužů odešla z vinárny. Když obě dívky vyšly o půl hodiny z vinárny ven, Šárku již nikde neviděly.

Policisté od dívek získali velmi podrobný popis a na jeho základě pak policejní kreslíř vyhotovil podobenky obou mužů, které byly okamžitě předány všem policistům a zároveň sdělovacím prostředkům. Pátřání po obou mužích se tedy rozběhlo na plné obrátky.

Policisté se snažili získat co nejvíce informací k samotné Šárce. Zjistit, jaké měla koníčky, co ji zajímalo, jaké měla kamarády, vztahy apod., to vše patří k nezbytné práci policistů. Na základě těchto informací si mohli udělat obrázek o zavražděné, případně o jejích kontaktech, životním stylu, a hledat tak stopy vedoucí k možnému pachateli. Sama matka poškozené uvedla, že Šárku držela zkrátka, zaměstnávala ji učněním jazyků a hrou na hudební nástroje. Zkrátka nechtěla, aby se nudila. Také potvrdila, že dceru takto ven pustila vlastně poprvé.

V prodejně, kde měla Šárka Hynčicová brigádu a kam se ráno na směnu nedostavila, bylo zjištěno, že inklinovala k hnutí skinheadů, což bylo poněkud v rozporu s dalšími zjištěními kriminalistů, že dříve ji zajímala spíše punková scéna.

Na základě *„dosud zjištěných skutečností, zejména ohledáním místa činu, prvotními výslechy svědků, výsledky pitvy a šetřením orgánů Policie ČR“* byly 16. srpna 1991 stanoveny dvě vyšetřovací verze:

1. Pachatelem je muž, se kterým se poškozená seznámila dne 12. srpna 1991 ve vinárně U Fausta a odtud s ním odcházela.

2. Pachatelem je muž, který v kritickou dobu náhodně procházel parčíkem vedle vodárny v Praze 4, kde narazil na poškozenou, jež se vracela domů z vinárny.

Obě verze vycházely z toho, že hlavní pachatelovou pohnutkou byl sexuální motiv.

Tentýž den se podařilo nalézt některé z věcí, které nebyly nalezeny v místě vraždy Šárky Hynčicové. Kolem 17. hodiny oznámila na linku 158 Zdeňka Klusová, že její dvanáctiletý syn Michal spolu se svými kamarády našel věci patřící zavražděné dívce. Kluci byli na rybách na vedlejším rameni u Vltavy a spatřili ve vodě plovoucí látkovou peněženku, kterou pomocí podběráku vylovili. V peněžence našli tramvajenku, kterou si Michal Klus, ponechal a peněženku hodil zpět do vody. Doma se pak s nálezem pochlubil matce, která díky televizním relacím zjistila, že se jedná o tramvajenku patřící zavražděné Šárce Hynčicové. Proto ihned zalarmovala policii. Na místo nálezu byla vyslána hlídka pražského pořičního oddělení. Ti začali na místě, které Michal Klus označil, hledat ve vodě nejenom peněženku, ale i další věci. Asi 1 m od břehu peněženku skutečně vylovili a po dalších 2,5 m našli černou koženkovou aktovku. Podle věcí v ní bylo okamžitě jasné, že se jedná o tašku zavražděné a že ji sem musel vyhodit pachatel. Taška byla totiž zatížena úlomky cihel – kdyby aktovku odhodil náhodný nálezece, jistě by se nezabýval tím, jak aktovku zatížit, aby nevyplavala. Po nálezu bylo okamžitě provedeno propátrání břehů u Vltavy v bezprostředním okolí, ale bez dalších výsledků.

Veškeré informace, které operativci získali, byly pravidelně sdělovány na poradách a v hlášeníích. A právě zde patrně poprvé zazněla myšlenka na možnou souvislost vraždy Šárky Hynčicové s vraždou Markéty Čáповé. Základním vodítkem byl způsob usmrcení obou dívek – utážení škrtidla na dvojité, poměrně specifický uzel a také to,

že jako škrtidlo posloužila některá z částí oděvu oběti. Téměř shodná byla i blízkost zastávek MHD místu činu. Obě dívky byly mladé, pohledné, téměř stejně vysoké a štíhlé. K oběma vraždám došlo v nočních hodinách a ve stejné oblasti – v Praze 4. V obou případech byl také stejný motiv – sexuální. Policisté tak tušili, že se jedná o dvě související vraždy, které má na svědomí jeden pachatel.

Dne 23. srpna 1991 rozhodl ředitel Správy hlavního města Prahy (dnes Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy) o zřízení specializovaného týmu, stejně jako v případě vraždy Markéty Čáповé. Vedoucím týmu se stal major Jarolímek. V týmu byli rovněž analytik mjr. Nedbal, vyšetřovatel npor. JUDr. Skoupý a samozřejmě tým operativců v čele s kpt. Lottesem. Tentýž den byl osloven primář Pavel Zemek, přední odborník na diagnostiku sexuálních deviací se zvláštním zaměřením k sexuální agresivitě. Byly mu poskytnuty potřebné informace a předveden videozáznam z ohledání míst činu. Uvedl, že zde může být souvislost s případem Čáповé. A právě od tohoto okamžiku začaly oba týmy spolupracovat a pracovat s verzí, že se skutečně jedná o totožného pachatele. Pouze veřejnosti novou verzi prozatím nesdělili ve snaze předejít panice.

Pátrání běželo naplno, sdělovací prostředky – jak noviny, tak především televize – opakovaně zveřejňovaly výzvy policie a zejména podobenky dvou stále neznámých mužů, kteří se ve vinárně U Fausta připojili k dívkám a z nichž jeden pak odešel s později zavražděnou Hynčicovou. Opakovaně byly prověřovány firmy podílející se na přípravě Všeobecné výstavy, avšak díky značnému provozu a pohybu lidí na stavbě bylo prakticky nemožné dopsat se k nějakému výsledku. Ani výsledky personálu vinárny U Fausta či pátrání v čistírnách, zastavárnách a bazarech nepřinesly žádné kladné výsledky. Měsíce pomalu ubíhaly a policisté nejenom že neměli totožnost dvou neznámých mužů, jejichž portréty už znal snad každý, ale neměli ani poznatky a informace, které by vedly k pachateli. Zdá se, že je v tomto

případě štěstí opustilo a postavilo se na stranu zločinu. A telefonát z 5. listopadu 1991 to jen potvrdil.

Toho dne v 7.50 hodin oznámila nějaká Edita Réhová na linku 158, „že v keřovité části stráně pod ulicí U Družstva Práce se pravděpodobně nachází mrtvola ženy“. Na místo okamžitě vyrazili příslušníci podolského oddělení v čele s kpt. Vinařským a npor. Vlčkem, kteří nález potvrdili. Zajistili místo a jeho okolí a přes operační středisko povolali výjezdovou skupinu čtvrtého pražského policejního obvodu. Ta dorazila záhy. Na místo přijel za vedení i budoucí policejní generál, v té době zatím major JUDr. Jaroslav Zeman. Současně byl povolán i výjezd „z města“, tedy Správy hlavního města Prahy. Ten dorazil pod vedením mjr. Tomáška. Spolu s ním přijeli i vyšetřovatel mjr. JUDr. Roučka, technik kpt. JUDr. Švec a samozřejmě psodod por. Hnátek. Nemohl chybět ani policejní lékař pplk. MUDr. Vomáčka.

Policisté na místě zjistili, že mrtvolu ženy ve skutečnosti nenašla Edita Réhová, ale několik nezletilých dívek, které se zde pohybovaly. Již na první pohled bylo zřejmé, že se jedná o další vraždu. Mrtvola ležela na malé mýtině v hustém křoví asi 30 metrů od ulice U Družstva Práce. Byla v poloze na zádech a zcela obnažená. Na krku měla na dva uzly zatažený dámský vzorovaný šátek. Poblíž zavražděné byly nalezeny oděvní svrsky, boty a také batoh. Zároveň se našly pohozené klíče, zápisník, dvě příručky s náboženskou tematikou, kapesní bible a psací potřeby. Šlo zřejmě o vysypaný obsah batohu. Osobní doklady ani peníze však nalezeny nebyly.

Zavražděná byla prohlédnuta soudním lékařem MUDr. Hladíkem a výjezdovým lékařem MUDr. Vomáčkou, kteří shodně konstatovali, že se jedná o násilnou smrt v důsledku udušení druhou osobou. „*Dle vyjádření lékařů došlo u poškozené před smrtí ke znásilnění a místo nálezu je se vsí pravděpodobností totožné s místem činu.*“

Technici provedli zajištění všech dostupných stop včetně biologických, které byly mimo jiné odebrány z vnitřní strany stehen a z prsou

zavražděné. Zároveň byl nasazen služební pes „k vypracování pachové stopy a propátrání širšího okolí místa s cílem nalezení jakýchkoli stop nebo předmětů souvisejících s místem nálezu poškozené“.

Ještě na místě byl sestaven tým a vypracován plán operativních šetření, která byla okamžitě zahájena v okolních domech a prostorách. Již v průběhu prací na místě činu byla zjištěna totožnost poškozené. V 8 hodin ráno totiž přinesl jeden z ubytovaných na recepci hotelu Krč doklady, které našel, a dal je hotelové vrátné, která je předala recepční. Doklady byly promočené, v igelitovém sáčku a údajně nalezeny poblíže místa činu. Vrátná zjistila, že se jedná o doklady jedné z ubytovaných, Ing. Pavlíny Horčíčkové. Vrátná coby správná zvědavá žena na svém místě, „když viděla, že v místě provádí akci policie, dostavila se na místo a tyto doklady orgánům předala s tím, zda nemají souvislost se zde spáchaným trestným činem“. Patrně díky informační sdílnosti vrátné se pak zpráva o nálezu zavražděné roznesla rychlostí blesku. Díky tomu se na místo dostavil bývalý ředitel ubytovacího zařízení Vít Louda, „který se o věci doslechl a přišel se orgánům policie přihlásit“. Bylo s ním tedy provedeno poznávací řízení, při kterém uvedl, že zavražděnou ženu zná velmi dobře a že se jedná o inženýrku Horčíčkovou.

Tělo zemřelé bylo převezeno do Ústavu soudního lékařství LFUK ve Vinohradské nemocnici, kde byla provedena pitva. Ta potvrdila příčinu smrti – udušení z uškrcení – a zároveň se při ní podařilo zajistit sperma, které se nacházelo na těle zavražděné. Současně pitvající lékaři zjistili, že „zranění zajištěná v rodidlech vznikla tupým předmětem, nemusela však vzniknout násilnou souloží“. Motiv skutku byl tedy jasný: zavražděná se stala obětí sexuálního útoku. Při znaleckém posudku lékaři objevili skvrnu na břiše zavražděné, v níž byly prokázány spermie, podle nichž bylo možno zjistit krevní skupinu jejich původce. Byla to 0.

Způsob provedení vraždy, místo nacházející se nedaleko zastávky MHD, sexuální motiv a především krevní skupina 0 zjištěná

ze spermatu vedly velmi rychle k jasnému stanovisku – Pavlína Horčíčková je obětí stejného vraha, který zavraždil Markétu Čáповou a Šárku Hynčicovou. Jistotu verzi dodal ještě výsledek odborného zkoumání z oboru mechanoskopie, které provedl kriminalistický ústav. Ten byl požádán o provedení zkoumání uzlů, které byly zjištěny ve všech třech případech. Ke zkoumání byl předložen šátek, jímž byla zavražděna Markéta Čáповá, kapesník s uzlem z místa činu vraždy Šárky Hynčicové a šátek Pavlíny Horčíčkové.

Dne 18. listopadu 1991 Federální kriminální policie FPS KÚ v Praze předal kriminalistům výsledek svého zkoumání, ve kterém bylo uvedeno, že v případě vraždy Markéty Čáповé se jedná o tzv. rovný uzel, nazývaný také ambulanti. Na kapesníku Šárky Hynčicové byl zjištěn shodný uzel, zatímco uzel z místa činu vraždy Pavlíny Horčíčkové byl jiný – tzv. babský. Znalci díky jednoduchosti uzlů nedokázali určit, zda ten, kdo je vázal, byl pravák, či levák. Nicméně získané informace byly posledním dílkem skládačky, který kriminalisty přesvědčil, že se jedná o typické sériové vraždy se sexuálním motivem spáchané jedním pachatelem. Naplnilo se tedy nejhorší očekávání kriminalistů, že sériový vrah zpravidla nikdy ve svém vraždění dobrovolně neustane (vychází to z obecně přijímané teze). Ostatně již 15. listopadu 1991 se poprvé při vyhodnocení objevuje fakt, že prověřování neprobíhá již jen ve vztahu k vraždě Pavly Horčíčkové, ale v kontextu s případy Čáповé a Hynčicové.

Ing. Pavlína Horčíčková bydlela trvale ve Zlíně, v Praze pobývala na ubytovně na Zeleném pruhu a byla zaměstnána jako projektantka ve firmě Archibo v Praze 1. Jak kriminalisté zjistili, byla silně nábožensky založena a byla členkou křesťanského spolku Voda života. Problém spočíval v tom, že toto uskupení bylo vnímáno spíše jako fanatická sekta, v jejímž čele stál guru Alexandr Flek. Podle některých svědků, kteří Horčíčkovou znali, se dostala pod jeho vliv a běžný normální život ji prakticky přestal zajímat. Kamarády a kamarádky v podstatě